

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/92/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415204677
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1415204677.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: MPM partner s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská č. 37, 931 04 Bratislava, IČO: 45 453 781, zast.: Mgr. Peter Mesároš, advokát, ul. Bottova č. 34, 949 01 Nitra, proti žalovanej: Generali Poist'ovňa, a.s., so sídlom ul. Lamačská cesta 3A, 841 04 Bratislava, IČO: 35 709 332, o zaplatenie 290 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 31. októbra 2016, č.k. 7C/179/2015-155, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku, týkajúcom sa úrokov z omeškania, potvrdzuje.

Vo výrokoch o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 31. októbra 2016, č.k. 7C/179/2015-155 zastavil súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny 290 eur, žalobcovi priznal nárok na náhradu trov voči žalovanému v zastavujúcej časti v rozsahu 100 %, a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 290 eur od 18.09.2014 do 17.06.2016, a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Súčasne žalobcovi (ďalším samostatným výrokom) priznal nárok na náhradu trov voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že žalobca je vlastníkom motorového vozidla Y. V. N.: K., pričom dňa 27.04.2014 došlo k škodovej udalosti, keď z vozidla zn. V. N.: A. odletel kameň a poškodil čelné sklo žalobcovho motorového vozidla. Účastníci dopravnej nehody spísali Správu o nehode, v ktorej zachytili priebeh nehody a vznik poškodenia na motorovom vozidle žalobcu. Poškodené čelné sklo si nechal žalobca vymeniť v obchodnej spoločnosti MS Detail s.r.o., so sídlom ul. Estónska 38, Bratislava, za čo mu bola vyúčtovaná suma 290 eur faktúrou č. XXXXXX. Žalovaný pri likvidovaní poistnej udalosti uzavrel poistnú udalosť bez poskytnutia poistného plnenia s odôvodnením, že v predmetnej veci nebolo bez akýchkoľvek pochybností zo strany žalobcu preukázané, že k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla jeho poisteného, a preto považuje nárok za nepreukázaný. Poukázal tiež na to, že počas konania, dňa 16.06.2016, žalovaný sumu 290 eur žalobcovi uhradil. Na základe takto ustáleného skutkového stavu; vychádzajúc z ust. § 427 ods. 1, § 442 ods. 1, § 517 ods. 1, § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 15 zák. č. 381/2001 Z.z.; konštatoval, že nakoľko k poškodeniu predmetného motorového vozidla žalobcu došlo odletením kameňa od motorového vozidla poisteného u žalovaného, a to počas jazdy tohto vozidla (odletenie kameňa spod kolies idúceho vozidla súvisí s prevádzkou motorového vozidla a má povahu v prevádzke motorového vozidla), žalobcovi vzniklo právo na poistné plnenie. V nadväznosti na argumentáciu žalovaného ohľadom nekorektného dátumu na

priloženej videonahrávke poukázal na to, že bolo podané technické vysvetlenie právnym zástupcom žalobcu a štatutárnym zástupcom žalobcu. Poukázal na to, že z dôvodu vykonanej úhrady dlžnej sumy žalovaným vzal žalobca žalobu v časti istiny 290 eur späť (§ 144 C.s.p.), a preto konanie v tejto časti zastavil; a predmetom sporu tak ostali len úroky z omeškania. Vo vzťahu k nim zdôraznil, že omeškanie nastáva zo zákona bez ohľadu na to, či dlžník omeškanie zaviniel alebo nie, a konštatoval, že žalovaný porušil svoju povinnosť riadne a včas v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve vyplatiť predmetnú sumu titulom poistnej udalosti. Nestotožnil sa v tejto súvislosti s obranou žalovaného, ktorý namietal, že k odmietnutiu poistného plnenia došlo preto, že žalobca počas likvidácie nepredložil videozáznam, ktorý je súčasťou súdneho spisu, nakoľko súdny spor by vzhľadom na jeho postoj v priebehu konania vznikol bez ohľadu na to, či by žalobca videozáznam predložil počas likvidácie poistnej udalosti alebo nie a existencia súdneho konania je výsledkom postoja žalovaného v priebehu likvidácie poistnej udalosti. Nakoľko žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 02.09.2014 ukončil šetrenie poistnej udalosti; pričom sa rozhodol žalobcovi neposkytnúť poistné plnenie; dostal sa do omeškania s jeho vyplatením a v danom prípade s poukazom na ust. § 3 Obč. zák. by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby žalobcovi neboli priznané úroky z omeškania za škodu, ktorú mu spôsobila tretia osoba svojím protiprávnym konaním, ktoré je poistnou udalosťou, pričom žalobca nemal možnosť ovplyvniť vznik škody alebo zabrániť vzniku škody, a preto v tomto prípade vychádzal z povahy objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. Žalovaného preto zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania s istiny 290 eur, počnúc 16. dňom po rozhodnutí žalovaného zo dňa 02.09.2014, t.j. odo dňa 18.09.2014 do dňa vykonanej úhrady - pripísania na účet žalobcu, t.j. do dňa 17.06.2016, vo výške 5,05% ročne, určenej v súlade s Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1,2 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal; do vyhovujúceho výroku vo veci samej, týkajúceho sa priznaných úrokov z omeškania, ako i do výroku o trovách konania; v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, domáhajúc sa jeho zmeny a zamietnutia žaloby v napadnutej časti, a rovnako aj zmeny rozhodnutia o trovách konania tak, žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, alternatívne jeho zrušenia v napadnutej časti a vrátenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, s poukazom na dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p. Namietal, že tvrdenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého porušil svoju povinnosť riadne a včas v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve vyplatiť predmetnú sumu titulom poistnej udalosti, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a ani v právnych predpisoch. So žalobcom totiž nie je, ani nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu (nemal s ním uzavretú poistnú zmluvu), a preto povinnosť plniť mu nemohla vyplývať zo zmluvy a poistných podmienok k zmluve, ktorú mal uzavretú s obchodnou spoločnosťou ESA LOGISTIKA, s.r.o. Podmienky, za ktorých je ako poisťovateľ povinný plniť za u neho poisteného škodcu, ako aj lehoty na plnenie, upravuje zákon č. 381/2001 Z.z., ktorého ustanovenia súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nevezal do úvahy, pričom si osvojil tvrdenia právneho zástupcu žalobcu, ktoré však nie sú pravdivé, resp. sú neúplné a skreslené. Súd konštatuje, že žalovaný odmietol poskytnúť žalobcovi plnenie z dôvodu, že žalobca mu neposkytol videozáznam, ktorý však v priebehu konania spochybňoval, a preto túto jeho obranu vyhodnotil ako účelovú, avšak on nikdy v priebehu súdneho konania netvrdil, že by žalobcovi plnenie poskytol, ak by mu počas likvidácie predložil spomínaný videozáznam. Za nesprávny označil názor súdu prvej inštancie, ktorý povinnosť plniť oprel o.i. o ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., z ktorého vyplýva, že túto povinnosť má poisťovateľ len vtedy, ak bol nárok poškodeného na náhradu škody preukázaný. Žalovaný istinu žalobcovi uhradil až po vypočutí štatutárneho zástupcu žalobcu, svedkov - účastníkov škodovej udalosti a po tom, ako mu žalobca dňa 16.05.2016 elektronicky zaslal fotografiu, na ktorej je viditeľné a čitateľné evidenčné číslo návesu A-XXXYC, keďže až vykonaním týchto dôkazov mal za preukázané, že čelné sklo na motorovom vozidle žalobcu poškodil náves, držiteľom ktorého je jeho poistený - spoločnosť ESA LOGISTIKA, s.r.o., ktorý za túto škodu spôsobenú žalobcovi zodpovedá. Súd prvej inštancie pochybil, keď vôbec nevezal do úvahy a žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s jeho tvrdeniami, že povinnosťou žalobcu, ako poškodeného, ktorá mu vyplýva zo zákona č. 381/2001 Z.z. (§ 4 ods. 2 písm. b/ a § 15 ods. 1) je preukázať poisťovateľovi nárok, ktorý si u neho uplatňuje z poistenia zodpovednosti škodcu. Poškodený musí poisťovateľovi preukázať nielen to, že mu vznikla škoda a jej výšku, ale aj to, že za túto škodu zodpovedá poistený, z poistky ktorého by sa mala škoda hradiť, t.j. že škoda mu bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, držiteľom ktorého je škodca, ktorý má s poisťovateľom na predmetné vozidlo uzavretú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu, spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Pokiaľ svoj nárok poisťovateľovi nepreukáže, poisťovateľ nie je povinný poskytnúť poškodenému plnenie - náhradu škody za svojho poisteného. Súd prvej inštancie pritom nijakým spôsobom nezodpovedal, prečo nárok žalobcu považoval za dôvodný už počas likvidácie predmetnej škodovej udalosti a nevysporiadal sa

s jeho tvrdeniami a právnymi argumentmi, že žalobca mu počas likvidácie svoj nárok nepreukázal. Namietal, že súd prvej inštancie pochybil, keď pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania na daný prípad neaplikoval ust. § 11 ods. 6 a § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., ktorý pokiaľ ide o omeškanie a úroky z omeškania, je osobitným zákonom, aplikácia ustanovení ktorého má vo vzťahu k všeobecnej právnej úprave danej Občianskym zákonníkom prednosť, a preto mal v danom prípade podľa cit. ustanovení postupovať a dôsledne sa v tejto súvislosti zaoberať a zdôvodniť, či mu žalobca svoj nárok v priebehu likvidácie preukázal alebo nie, čo má za následok, že vec nesprávne právne posúdil. Napokon poukázal na to, že prvoinštančný súd pochybil aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keď; okrem toho, že nesprávne o trovách rozhodol dvoma samostatnými výrokmi; mal o nich rozhodnúť podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 C.s.p. a vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Pokiaľ totiž ide o rozhodnutie o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanej istine, t.j. v časti, v ktorej bolo konanie zastavené, mal rozhodnúť podľa § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ak strana procesné zavinila zastavenie konania, súd priznáva náhradu trov konania protistrane, pričom aj keď žalobcovi istinu zaplatil až po začatí konania, procesné zastavenie konania v danom prípade nezavinil, nakoľko žalobca sa svojho nároku nemusel domáhať súdnou cestou, pokiaľ by si počas likvidácie splnil svoje zákonné povinnosti a predložil mu dôkazy, ktorými disponoval, a z uvedených dôvodov zastavenie konania z procesného hľadiska zavinil výlučne žalobca, ktorý preto podľa § 256 ods. 1 C.s.p. nemá právo na náhradu trov konania. S poukazom na uvedené žiadal podanému odvolaniu vyhovieť.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku vo veci samej a výroku o trovách konania, v medziach a z dôvodov podaného odvolania žalovaného, ktorými bol viazaný, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti výroku vo veci samej nie je dôvodné, avšak vo výroku o trovách je nevyhnutné napadnutý rozsudok zmeniť.

5. V danom spore súd prvej inštancie; vo vzťahu k napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej týkajúcej sa úrokov z omeškania; riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dostatočné dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, keď konštatoval, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením peňažnej sumy istiny vo výške 290 eur, a to dňom počnúc 18.09.2014, a preto vzniklo žalobcovi právo požadovať od neho okrem istiny aj úroky z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného správne konštatoval, že všetky predpoklady na vyhovie podanej žalobe v napadnutej časti boli v preskúmanej veci splnené. Z vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že žalovaný dňa 02.09.2014 ukončil šetrenie predmetnej poisťovnej udalosti (§ 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z.), a preto bol v lehote do 15 dní od tohto dňa, teda najneskôr dňa 17.09.2014, povinný poskytnúť žalobcovi poisťné plnenie.

6. Neopodstatnená je námietka žalovaného, že v predmetnej veci nie je možné aplikovať ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko zákon č. 381/2001 Z.z. obsahuje ako lex specialis osobitnú úpravu úrokov z omeškania. Právnu úpravu úrokov z omeškania v zmysle ust. § 11 ods. 8 citovaného zákona totiž v danej veci použiť nemožno, keď jeho aplikácia prichádza do úvahy iba v prípade nesplnenia povinností vyplývajúcich poisťovateľovi z § 11 ods. 8 citovaného zákona. Predmetné ustanovenie pritom nemožno vykladať tak, že poisťený, prípadne poškodený, majú právo na úroky z omeškania iba (a výlučne) v prípade porušenia § 11 ods. 6 zákona, keď takýto výklad by viedol k absurdným záverom, ktoré by boli v rozpore s jeho zmyslom a účelom, a preto je nutné ho ako neprijateľný odmietnuť. Poisťenému, prípadne poškodenému, by totiž v takomto prípade nevzniklo právo požadovať úroky z omeškania ani v prípade, ak by poisťovateľ síce ukončil prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poisťné plnenie a oznámil by poškodenému výšku poisťného plnenia, avšak samotné poisťné plnenie by mu bezdôvodne nevyplatil. Za tohto stavu treba podľa názoru odvolacieho súdu vychádzať z toho, že ten, kto má voči poisťovateľovi právo na poskytnutie poisťného plnenia, je oprávnený od neho požadovať úroky z omeškania aj v prípade, ak boli dodržané povinnosti vyplývajúce z ust. § 11 ods. 6 Zákona, avšak poisťovateľ napriek tomu, že právo na poisťné plnenie vzniklo, toto právo neuspokojil ani v lehote vyplývajúcej z ust. § 11 ods. 7 Zákona. Z uvedeného dôvodu argumentácia žalovaného v tomto smere nemôže obstáť.

7. Nedôvodná je i námietka žalovaného, ktorý v odvolaní vytyka súdu prvej inštancie, že vôbec nevzal do úvahy a žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s jeho tvrdeniami, že povinnosťou žalobcu, ako poškodeného, je preukázať poisťovateľovi nárok, ktorý si u neho uplatňuje z poistenia zodpovednosti škodcu. Z hľadiska omeškania žalovaného, ku ktorému v danej veci došlo v dôsledku nesplnenia

jeho povinnosti vyplatiť žalobcovi poistné plnenie v lehote podľa § 11 ods. 7 Zákona, je totiž uvedená okolnosť bez právneho významu. Lehota na plnenie (15 dní) podľa citovaného ustanovenia totiž nezačína plynúť od preukázania nároku zo strany poškodeného, avšak až od ukončenia šetrenia poisťovateľom.

8. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta, že so žalobcom nie je, ani nebol, v žiadnom zmluvnom vzťahu (nemal s ním uzavretú poistnú zmluvu), a preto povinnosť plniť mu nemohla vyplývať zo zmluvy a poistných podmienok k zmluve, ktorú mal uzavretú s obchodnou spoločnosťou ESA LOGISTIKA, s.r.o. a podmienky, za ktorých je ako poisťovateľ povinný plniť za u neho poisteného škodcu, ako aj lehoty na plnenie, upravuje zákon č. 381/2001 Z.z., odvolací súd poukazuje na to, že lehota na plnenie vyplývajúca z ust. § 11 ods. 7 Zákona sa použije i v prípade, ak nárok voči poisťovateľovi v súlade s ust. § 15 citovaného uplatní priamo poškodený.

9. Rovnako súd prvej inštancie vecne správne posúdil otázku nároku na náhradu trov konania, keď dospel k záveru, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, teda ako vo vzťahu k zastavenej časti konania týkajúcej sa istiny, tak aj pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej. Hoci je pravdou, že súd prvej inštancie opomenul v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť ustanovenie § 256 ods. 1 C.s.p., ktorým sa rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania riadi v prípade zastavenia konania, toto pochybenie nemá žiadny vplyv na vecnú správnosť jeho rozhodnutia. Žalobca totiž zobral žalobu späť po začatí konania z dôvodu, že žalovaný mu v priebehu sporu uhradil žalovanú istinu. Hoci znenie ustanovenia § 256 ods. 1 C.s.p. výslovne nepamätá na prípad, keď dôvodom späťvzatia žaloby, ktoré bolo formálne bezprostrednou procesnou príčinou zastavenia konania, bola úhrada dlžnej sumy zo strany, za tohto stavu by priznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému, len na základe formalistického výkladu ustanovení Civilného sporového poriadku (§ 255 ods. 1 C.s.p.) bolo v zjavnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ktoré je súd povinný v zmysle čl. 2 Civilného sporového poriadku taktiež zohľadniť, a to aj pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania. Preto treba vychádzať z toho, že napriek tomu, že žalobca späťvzatím žaloby v časti istiny formálne zaviniel zastavenie konania, je na mieste mu i vo vzťahu k tejto časti sporu priznať nárok na náhradu trov konania; v tejto súvislosti preto žalovaný neopodstatnene v odvolaní namieta, že o nároku na náhradu trov konania mal súd prvej inštancie rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

10. Napriek uvedenému však odvolací súd považuje za zjavne nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorý samostatným výrokom rozhodol o nároku na náhradu trov konania týkajúcom sa tej časti sporu, v ktorej bolo konanie zastavené, a samostatne tej časti, v ktorej rozhodol meritorne. Takýto postup totiž nemá žiadnu oporu s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, upravujúcich rozhodovanie súdu o nároku na náhradu trov konania, a navyše nemožno nájsť ani žiaden rozumný dôvod na takýto postup súdu pri rozhodovaní o trovách celého konania na súde prvej inštancie za stavu, keď rozhodnutie o nároku na náhradu všetkých trov celého konania je súčasťou toho istého rozsudku. Takéto rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania navyše nevytvára jasný a nepochybný základ pre rozhodnutie prvoinštančného súdu; v obsadení vyšším súdnym úradníkom; o výške nároku na náhradu trov (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že hoci súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu pokiaľ ide o trovy v zastavenej, ako i meritorne rozhodnutej časti sporu, je nevyhnutné o tomto nároku rozhodnúť jedným výrokom.

11. S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti priznaných úrokov z omeškania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a vo výrokoch o nároku na náhradu trov konania podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu priznal jedným (spoločným) výrokom.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o ich náhrade rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).